

25 Μαρτίου 2017

Χαίρε των Μοναστών κανών πραότατε, Ιωάννη Σιναΐτη (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης)

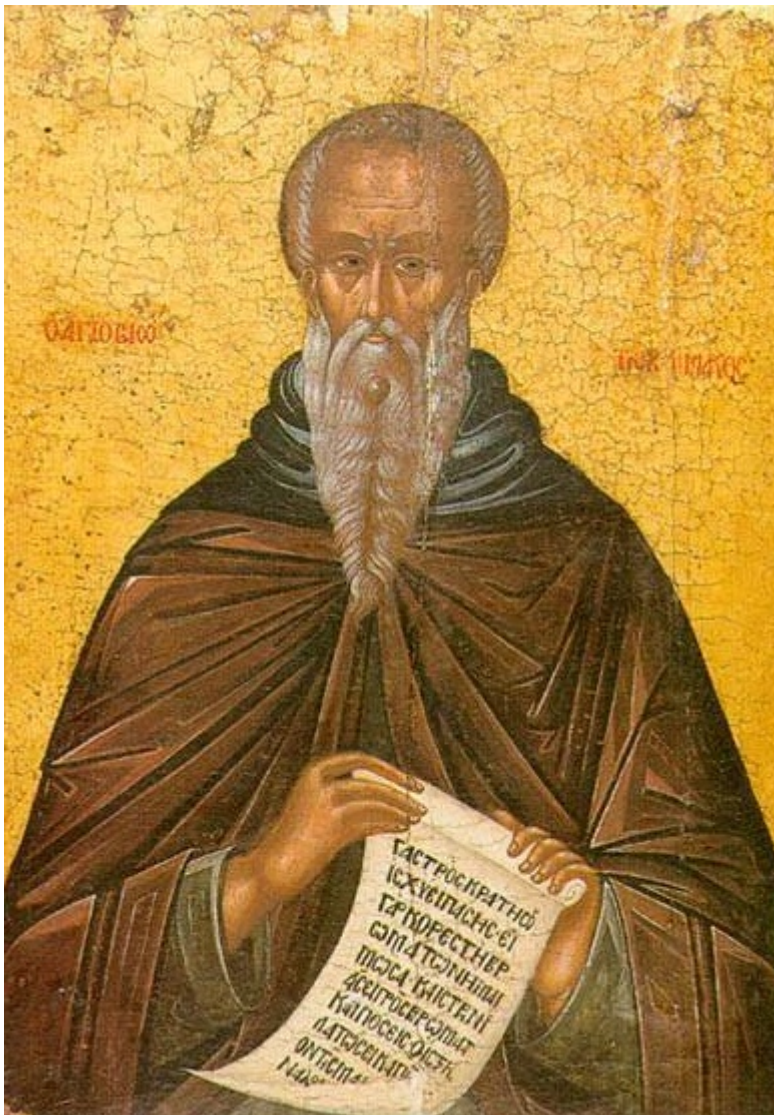
/ [Πεμπτούσία](#)

image not found or type unknown

Χαίρε των Μοναστών κανών πραότατε[1]

Άλλη μια Κυριακή προστίθεται στην Μεγάλη Τεσσαρακοστή και η Εκκλησία μας προβάλλει την μορφή ενός από τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες του ασκητισμού της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, του Οσίου Ιωάννου του Σιναΐτου.

Δεν είναι ακριβώς γνωστός ο τόπος και το έτος γεννήσεως του Αγίου. Σύμφωνα με

τους ερευνητές, τοποθετούν ως πιθανή χρονολογία γεννήσεως του το 525 και έτος κοιμήσεώς του το 600-610 μ.Χ. Η ημέρα κοιμήσεώς του ήταν την 30^η Μαρτίου. Μορφώθηκε και σπούδασε καλά την «εγκύκλιον και εξωτερικήν σοφίαν» και σε ηλικία δεκαέξι ετών εκφράζει την επιθυμία να καρεί μοναχός στη Μονή της Αγίας Αικατερίνης Σινά, όπου ζει με μεγάλη άσκηση και υποταγή σε έμπειρο Γέροντα, τον Μαρτύριο. Κατόπιν ενός χρονικού διαστήματος δοκιμασίας (4 έτη), ο Γέροντάς του τον κείρει μοναχό. Αξιοσημείωτο είναι ότι κατά την ημέρα την χειροθεσίας του εις Μοναχό, ο διορατικός αββάς Στρατήγιος, ο οποίος ήταν και αυτός στην κουρά, είπε προς τον Ιωάννη ότι «μέγας α-στήρ γενήσεται». Όντως αστέρας μεγάλος γεννήθηκε και έγινε ο Ιωάννης και έλαμψε στη ζωή των εν σκότει και εν σκιά θανάτου καθημένων[2].

Διέμεινε στο Κοινόβιο της Μονής για δεκαεννέα συναπτά έτη, όπου στη συνέχεια χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος. Έπειτα, αφού πήρε ευλογία και βρισκόταν ήδη σε υψηλά πνευματικά επίπεδα αποφασίζει να εγκαταβιώσει εις το εξής εις έρημο τόπο σε ηλικία 35 ετών.

Πολλὰ γὰρ αἶ βουλαὶ ἐν καρδίᾳ ἀνθρώπων· ἀλλ' ἡ βουλή τοῦ Κυρίου ἐκράτησε[3]. Έτσι σε ηλικία 75 ετών, κατόπιν τεσσαρακονταετούς ησυχαστικής ζωής, εκλέγεται ηγούμενος της Μονής Σινά. Στην απόφαση αυτή έφερε πολλές αντιρρήσεις, όμως οι πατέρες της Μονής τον έκαναν και αποδέχθει την απόφαση αυτή. «Αγά-μενοι πάντες τα πάντα αυτού κατορθώματα, ως νεοφανή τινα Μωσέα βία επί την των αδελφών η-γεμονίαν ανεβίβασαν επί της αρχικής λυχνίας τον λύχνον», όπως αναφέρει ο βιογράφος του.[4]

Κατά την διάρκεια της ηγουμενίας του, η οποία διήρκεσε για τέσσερα και μόνο έτη, ο Ιωάννης έγινε τα πάντα και εν πάσι ίνα τους αδελφούς της Μονής σώσει. Ήταν ο πατήρ, ο ιατρός, ο θεραπευτής, ο διδάσκαλος, ο ποιμήν ο καλός που έθεσε την ψυχή του για τα πρόβατά του[5].

Σύμφωνα με τον βιογράφο του, κατά την διάρκεια της ασκήσεως και ηγουμενίας του έπραξε και θαύματα με την επίκληση του ονόματος του Τριαδικού Θεού. Αυτά είναι με τον μαθητή του Μωϋσή που κινδύνευε να πλακωθεί με τεράστιο λίθο και ο Άγιος τον έσωσε[6], η απελευθέρωση του αναχωρητού Ισαακίου από το πάθος της φιλοσαρκίας[7] και το αίτημά του προς το Θεό για την λύση του προβλήματος της ανομβρίας που επικρατούσε στον τόπο εκείνο.

Όταν ο Ιωάννης ήταν Ηγούμενος, έλαβε επιστολή από τον Ιωάννη ηγούμενο της Μονής Ραϊθού, ο οποίος τον παρακαλούσε να του δώσει συμβουλές πνευματικές για την ασκητική ζωή. Έτσι, ο Άγιος του αποστέλλει ένα σύγγραμμα με τίτλο «Κλίμαξ Θείας Ανόδου», όπου εμπεριείχε συμβουλές πνευματικές για τον Ηγούμενο και του

Μοναχούς της προαναφερθείσας Μονής.

Αυτό το σύγγραμμα υπάρχει και στις μέρες μας, όπου είναι μεγάλος οδοδείκτης για Μοναχούς και λαϊκούς που θέλουν να φτάσουν σε πνευματικά επίπεδα. Περιέχει 30 κεφάλαια – Λόγους, οι οποίοι εξηγούν τις διάφορες αρετές αρχίζοντας από τα χαμηλά και ανεβαίνοντας εις τα υψηλά πνευματικά επίπεδα.

Στο θαυμάσιο αυτό ασκητικό σύγγραμμα του Αγίου Ιωάννου του Σιναΐτου, που κατέχει εξέχουσα θέση στην ασκητική γραμματεία, είναι κυρίαρχη η έννοια του πνευματικού αγώνος. Ο αγώνας ή αλλιώς η πνευματική εργασία απαιτεί, κατά τον Άγιο Ιωάννη, ως βασικές προϋποθέσεις την προαίρεση και τον πόθο της σωτηρίας εκ μέρους του ανθρώπου και την βοήθεια εκ μέρους του Θεού. Εχθρός στον αγώνα είναι ο παλαιός άνθρωπος, με τα πάθη και τις αδυναμίες που έγιναν δεύτερη φύση, και ο διάβολος που διαρκώς αντιστρατεύεται στο έργο της σωτηρίας των ανθρώπων.

Δεν αγνοεί ο Άγιος ότι όλοι δεν φθάνουν στα ίδια πνευματικά μέτρα. Άλλωστε, στην παραβολή του σπορέως ο Κύριος με τις εικόνες της σποράς παριστά τις διαβαθμίσεις της πνευματικής κατάστασεως στους Χριστιανούς: «ὃ μὲν (καρποφορεῖ) ἑκατόν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα»[8]. Ανάλογα είναι και τα χωρία της Κλίμακος: «Οὐ πάντας μὲν ἀπαθεῖς γενέσθαι δυνατόν· πάντας δὲ σωθῆναι καὶ Θεῷ διαλλαγῆναι οὐκ ἀδύνατον»[9].

Με το βιβλίο αυτό, ο Άγιος συγκεφαλαίωσε σύμφωνα και με τους άλλους Νηπτικούς Πατέρες, ότι όλα τα πάθη εκκινούν από τα τρία βασικά πάθη την φιληδονία, την φιλαργυρία και την κενοδοξία. Επίσης, χώρισε και σε τρία μέτωπα τον αγώνα για την θεραπεία του τριμερούς της ψυχής, του επιθυμητικού, του θυμικού και του λογιστικού, διά της αποκτήσεως των τριών βασικών μεγάλων αρετών, «τῶν μητέρων τῶν ἀρετῶν»[10], εγκρατείας, ταπεινοφροσύνης και αγάπης.

Έτσι η Εκκλησία μας τον ανέδειξε σε μεγάλο Πατέρα και διδάσκαλό της και γι' αυτό τοποθέτησε να εορτάζεται την Δ΄ Κυριακή των Νηστειῶν ἔνεκα του ότι και η περίοδος αυτή είναι μια περίοδος κλίμακας και συναντήσεως με τον Θεό, όπως και η Κλίμαξ του Οσίου Ιωάννου, μια γέφυρα που ενώνει τους ανθρώπους με τον Θεό.

Ταις αυτού αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον και σώσον ημάς. Αμήν.

[1] Κανὼν του Οσίου Κυριακῆς Δ΄ Νηστειῶν, ωδή δ΄

[2] Μτθ. 4,16

[3] Μεγάλου Βασιλείου, ερμηνεία εις τον ΛΒ΄Ψαλμό

[4] Βίος, Μ. 88, 605Α

[5] Ιωαν. 10,11

[6] Ιωάννου της Κλίμακος, ΡG. 88, 604ΑΒ

[7] Ιωάννου της Κλίμακος, ΡG 88, 604C

[8] Μτθ 13, 8

[9] Κλίμαξ, Λόγος ΚΣΤ΄, νδ΄, σελ. 299

[10] Κλίμαξ, Λόγος ΚΣΤ΄, Β΄, κη΄, σελ. 314.